

A hét cseménye

Josephine Baker

„FEKETE SZIRÉNJE“

Irja Dekobra

Lila Mara és Harry Liedtke

vidám filmje a

FALUSI VÉNUSZ

pénztől vasárnapig a Belvárosi Moziiban

Sulyos családi verekedés a Somogyi-telepen

Az asszony sodrófával verte fejbe férjét, aki állandóan szidalmazta és ütötte

(A Délmagyarország munkatársától.) Kedden reggel a kora hajnali órákban a mentőkocszi szirénájának bugása verte fel a Somogyi-telep csendjét. Az első uccában az ötös számú ház előtt állott meg az autó. Az ébredő telep lakossága kíváncsian sereglett össze a házban, amelynek egyik szegényes szobájában

vérborult, belőrt koponyával fejküdt Dóczi Sándor 65 éves hajóács.

Hamarosan kiderült, hogy tulajdonképpen mi is történt.

Örökös civódás vert fészket Dóczi Sándor lakásában. Negyvenhárom év óta él feleségével, de ez a negyvenhárom év a szerencsétlen Dócziné mártiruma volt. Az utóbbi hónapokban már tűrhetetlen let a helyzet, mert Dóczi folytonosan szekirozta feleségét, sőt azal is megfenyegette, hogy elteszi láb alól. Mindenki házsártos és veszekedő embernek ismerte az öreg Dóczit, aki hétfőn este is alaposan felöntött a garatra és szitkozódásaival egészen beteggé tette az összetört, öreg asszonyt.

A hussütővel vágott rá feleségére akkor, amikor kihuzta a forró zsirból.

Hétfőn éjjel azután folytatódta a szidalmazás.

mak. Dóczi válogatott gorombaságokat vagdalt az asszony fejéhez, aki csendesen tűrte a vén ember durvaságait. Dóczi látva, hogy a felesége nem reagál a sértegetésre, nagy haragra gerjedt.

— Látom már — kiabálta —, hogy neked semmi sértegetés nem használ.

Azután elkezdett morfondírozni magában az öreg:

— Meg kell neki halni, meg kell neki halni. A szerencsétlen asszonyt a hideg rázta az állandó fenyegetések hallatára és

amikor az ura lehajolt a zsámolyért, hogy azt vágja hozzá, Dócziné felkapta a sodrófát és kétszer Dóczi fejére sújtott.

A nagy lármára összefutottak a házbéliek, bekötötték Dóczi sebeit, majd elszaladtak telefonálni a mentőkért. Közben a bekötözött fejű Dóczi ismét feleségére támadt, a szomszédok csak nagy ügyvel-hajjal szabadították ki az asszonyt.

Dóczi sebesülése sokkal sulyosabb, mint ahogy eleinte hitték. Megrepedt a koponyája és most életveszélyes sérülésekkel fekszik a kózkórházban.

Fiatalemberek furcsa „összeiró“-körútja

Férje szemének kiszurására szólította fel az összeiró fiatalember egy munkás feleségét

(A Délmagyarország munkatársától.) A legutolsó napokban egyre több panasz érkezik a Délmagyarországhoz, hogy valami összeiró fiatalemberek nyolc év előtti stílusban rontanak rá a békés polgárookra és olyan dolgok iránt érdeklődnek, amelyekhez semmi közüik és semmi joguk sincs. Ezek a fiatalemberek azt hiszik, hogy még mindig 1920-at mutat a kalendárium és még mindig felelősségre lehet venni munkás polgárokat azért, hogy újságot is mernek olvasni. Ezeket az eseteket végre meg kell szüntetni, a fiatalembereket meg kell tanítani arra, hogy az orgoványi tempó ideje lejárt. Illetékes tényezők az alábbi kedves történet feltárása után bizonyosan tudni fogják kötelességüket.

Az egyik ilyen orgoványi stílusban élő összeiró fiatalember tegnap a Remény-uccában végezte munkáját. Természetesen olyan időben, amikor a férfiak munkájukat végzik munkahelyeiken. A fiatalember benyitott K. István lakásába is, ahol csak a munkás felesége volt otthon. Az összeiró fiatalember úgy lépett föl, mintha valamilyen hatósági személy lenne. Az otthontartózkodó asszonyoknak nem jutott eszébe, hogy erről igazolványt kellene kérni, mielőtt szóbaállnak az összeiró fiatalemberrel.

A fiatalember határozott, sőt energikus fölépéssel adatok után érdeklődött. Mikor született, hol született, hol dolgozik, mennyit keres stb. A munkásasszony gyanútlanul válaszolt. De hátra volt még egy utolsó kérdés. A párbeszéd így folyt le:

— Szokott a maga férje újságot venni?

— Igen.

— Melyik lapra fizet elő?

— Hát a Délmagyarországra!

A fiatalember összehuzta szemöldökét és most ezt mondta:

— Miért nem szurja ki az olyan ember szemét, aki ilyen lapot olvas!

mét, aki ilyen lapot olvas!

A munkásasszony meglepődve mód fölött fölháborodott ezen az inzultuson és a konyhában a nyújtója után keresgélt. Az orgoványi stílusban élő fiatalember erre azonban sürgősen elmenekült. Nyoma sem volt, amikor neve és küldetése iránt akartak érdeklődni a felháborodott házbéliek. Ma nem mert visszamenni a Remény-uccába.

A fiatalembert szorgos nyomozás után sem tudtuk megtalálni. A hozzánk érkezett adatok szerint valószínűnek látszik, hogy ez a fiatalember is az úgynevezett egyházi adók ügyében végez összeirást. Nem szabad föltételezni sem, hogy megbízóitól olyan utasítást kapott volna, hogy az újságok és az újságolvasók után érdeklődjön és hogy megbízója szemkiszurási felszólításra adott volna utasítást a fiatalembernek. A megbízóknak kötelességük eljárni és megtorolni az ilyen stílust, amely büntetendő is.

A polgárságnak pedig elsősorban, mielőtt szóbaáll valakivel, mielőtt bármilyen kérdésre felelne, hiteles és pontos igazolványt kell kérnie ezektől az érdeklődő fiatalemberektől. A nevet ajánlatos pontosan megjegyezni, hogy a megtorló bünvádi eljárást meglehessen indítani. A békés, dolgozó polgárnak ezenfelül nem kötelessége szóba állni ezekkel a fiatalemberekkel, ha nem igazolják kétségen kívül, hogy hatósági funkciót teljesítenek. Arra pedig még hatósági személynek sem tartozik senki felelni, hogy ki milyen lapot járát és olvas.

Az illetékes tényezők gyors és gyökeres megtorló intézkedését figyelemmel várja a nyilvánosság.

Kass János halála

(A Délmagyarország munkatársától.) Szeged társadalmát ismét nagy gyász és veszteség érte. Hétfőn este háromnegyedtíz órakor hosszú bejegeskedés után meghalt a régi város egyik legtekintélyesebb, közszeretiben álló alakja, Kass János. A hetvenkét esztendő öregur halála általános részvétet keltett az egész városban.

Kass János egyik legjellegzetesebb polgára volt ennek a városnak. Régi vágásu magyar ur, a magyar urak legértékesebb fajtájából való, abból a fajtából, amely lassanként teljesen eltűnik ebből a szomorúvá, hétköznapivá vált életből. Néhai való jó Taschler Endre, Taschler József és Balogh Károly kortársa. Lovagias, vigkedélyű, komoly munkára mindig kész, alkotóképes, alkotni szerető, humánus, gavallér: magyar ur.

Harmónikusan telt el egész élete, amely nem repült el nyomtalanul. Emlékét alkotásai őrzik, elsősorban az a gyönyörű palota, amely büszkesége marad a Tisza szegedi partjának sokáig. Modern kávéházi ipart teremtett Szegeden és becsületet szerzett ennek az iparnak a szegedi homok fölött is, mert szerette, becsülte maga is mesterségét és uri passziót talált fejlesztésében, előrevitelében.

Kass János családja nem szegedi család, Budapestről költözött ide vagy hetven esztendővel ezelőtt, de teljesen összeforrt Szegeddel. Kass János mintaképe lett a szegedi polgárnak és büszkesége polgártársainak. Városának sorsa érdekelte mindig és minden vonatkozásban. Élete a közé is volt és munkája városának is használt. Soha meg nem bántott senkit és talán ez az egyik oka szinte páratlanul álló tekintélyének és népszerűségének. A másik oka pedig az, hogy sohasem keresett elismerést, jutalmat, dicséretet. Tudott önzetlenül is dolgozni és igaz ügyért sikra szállni.

Pályája szép volt és értékes. Először a régi Feketesas-kávéház volt az övé, később a Tiszát bérelte ki, majd megalapította a Kass-vigadót, amelynek külön palotát építtetett és amely rövidesen egyike lett az ország legszebb, legelőkelőbb és leghíresebb vendégfogadóinak. Vezető pozícióját máig is megtartotta. Ebben az esztendőben fennállásának már harmincadik évfordulóját ünnepelte meg.

Kass János néhány évvel ezelőtt, amikor fogyni érezte erejét, fiára bízta a régi üzlet vezetését, de azért ebből a munkából élete utolsó pillanatáig sem kapcsolódott ki teljesen. Legutóbb ott lakott visszavonultan, gyöngélgelve a szálló egyik szerény szobájában, de azért néha-néha és egyre ritkábban megjelent a kávéházban, barátságosan, szeretettel üdvözölte a vendégeket, majd kiült az étterem teraszára és elbeszélgetett a késő éjféli órákig régi barátaival.

Körülbelül félszázadával ezelőtt betegedett meg sulyosan. Szívbántalmai keletkeztek, amelyek egyre jobban elhatalmasodtak fölötté. Gondos gyógykezelésben részesült és családjának minden reménye meglehetett, hogy az erős szervezetű öregur kigyógyul veszedelmes betegségéből. Már a javulás biztos tünetei mutatkoztak, amikor betegsége váratlanul tüdőgyulladással komplikálódott. Ezzel az újabb betegséggel már nehezebben küzdött meg Kass János, de látszólag ezt is sikerült lebirkóznia. Két hónappal ezelőtt állapota lényegesen javult és kezelőorvosai tanácsára néhány hétig a margitszigeti szanatóriumba ment, ahonnan felfrissülve érkezett vissza Szegedre.

Itthon folytatták orvosi kezelését, amely ismét eredményesnek látszott. Már néha föl is kelt betegágyából és ápolójára támaszkodva ismét megjelent a kávéházi törzsasztalok között, sőt kinn is üldögélt a terrazon és élvezte a Tisza friss levegőjét. De már nem volt a régi. A betegség nagyon megviselte, megtörte dőlceg alakját.

Azért mégis bizott mindenki felépülésében. Három nappal ezelőtt azután végleg össze-

KERJEN
MINDENKÉNT

Parkauer

MALNASSZORPOT
ORANGEADE-ET
LIMONADE SZORPOT